

dette Vædringsforslag under Nr. 30 kom det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) til at omtale Paragrafen i dens Helhed og til at fremsætte en Forklaring af, hvorfor man formodentlig ikke havde taget Hensyn til den Sikkerhed, som der ved Grundloven særlig var tillagt Rigsdagen. Det ærede Medlem fremhævede, at der af mig under Forhandlingerne var oplyst, at der i 1842 havde været nedsat en Kommission til Udarbejdelsen af en militær Straffelov, og at Resultatet af denne Kommissions Forhandlinger forelaa i et Lovforslag af 1850. Det ærede Medlem har sammenlignet dette Lovforslag med de i den senere Tid forelagte Lovforslag paa dette Omraade og fundet en overordentlig stor Overensstemmelse mellem dem og dette tidligere Lovforslag, og derfor fandt han, at det var forklarligt, at der ikke var taget Hensyn til den senere ved Grundloven foretagne Forandring. Derksom man af disse Udtalelser skulde slutte, at man ved Udarbejdelsen af de senere Udtalelser til en militær Straffelov ikke havde taget under Overveielse, hvilken Betydning Grundloven af 1849 havde, saa tror jeg, at det er en stor Feiltagelse. Men om ogsaa alt muligt Hensyn er taget til den betydelige Forandring, der er foregaaet i hele vort indre Liv, kan det jo dog meget godt være, at der findes megen Overensstemmelse mellem Lovforslaget af 1850 og de senere. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at efter hans Anskuelse var det nødvendigt, at det blev gjort klart for Krigsmagten, at der er Tilfælde, hvor den kan negte Lydighed, og at det maatte staa klart for Krigsmagtens Bevidsthed, at der er Et, som er ufrænkligt og uantasteligt. Jeg tror, at det, som det er det Vigtigste at indprænte Krigsmagten, er den ubetingede Lydighedspligt, men at man ved Siden deraf naturligvis maa fremhæve, at hvor det for Personer af Krigsmagten klart fremgaar, at de ved at adlyde begaa en Forbrydelse, blive de strafftyldige, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at det skulde være rigtigt særlig at fremhæve, at der er Et, som er ufrænkligt og uantasteligt, naar det Ufrænkkelige og Uantastelige i Virkeligheden ikke indskrænker sig dertil, men der er Mere i Samfundet, som er ufrænkligt og uantasteligt. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme for § 47, saaledes som den foreligger i Regjeringens Lovforslag. — Det næste Vædringsforslag er Vædringsforslaget under Nr. 31, hvor hele Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem foreslaar at

give Paragrafen en noget anden Affattelse end den, der er givet, den i det oprindelige Lovforslag. Naar man sammenligner de to Paragrafer, Vædringsforslagets og Lovforslagets, vil man se, at der i Ordene ikke er meget stor Forskjel. Lovforslagets Paragraf lyder saaledes: „Bed Overtrædelse af Tjenestpligter kan den Skyldiges Drukkenskab, selv om den har naaet den højeste Grad, ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestemte Straf“, medens Vædringsforslaget siger: „For Forseelser, begaaede i Tjeneste, kan selvorskyldt Drukkenskab ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestemte Straf“. Mod den Udeladelse, som der ved Vædringsforslaget er foreslaaet af Ordene: selv om den har naaet den højeste Grad, har jeg Intet at indvende. Ligeledes har jeg heller ikke Noget at indvende imod, at man foran „Drukkenskab“ har indskudt Ordet „selvorskyldt“. Det har altid været Mening, at den Drukkenskab, som her er Tale om, selvfølgelig maatte forstås som den selvorskyldte Drukkenskab. Vi komme saaledes til den tredje Overensstemmelse. Det er den, at der istedetfor „Overtrædelse af Tjenestpligter“ er sat: „Forseelser, begaaede i Tjeneste“. Denne Forandring har særlig været Gjenstand for Omtale saa vel af den ærede Ordfører som af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad). Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg i Begyndelsen ikke havde nogen Betænkelighed ved at foretage en saadan Ombytning, idet jeg med Hensyn til, hvad der skulde forstås ved Ordet „Tjeneste“, var fuldkommen enig i den Fortolkning, som den ærede Ordfører omtalte var bleven fremsat af enkelte militære Medlemmer i Udvalget; men efter de Udtalelser, der ere faldne her i Dag, maa jeg frygte for, at dette Ord ved en Fortolkning kan faae en noget anden Betydning end den, jeg har tænkt ligger og bør ligge i det. Den ærede Ordfører udtalte, at det stod som noget tvivlsomt, om man havde været fuldstændig heldig i Affattelsen af Vædringsforslaget, og saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, stillede han i Udfigt, at Udvalget vilde tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse, inden Sagen foretoges til tredje Behandling, og et æret Medlem fra Kjøbenhavn syntes ogsaa at være af den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at foretage en saadan Undersøgelse. Jeg for mit Vedkommende ønsker jo ikke, at man ved Straffelovens Bestemmelser skal træde haardere og strengere op mod de skyldige Personer end netop nødvendigt, men jeg maa lige saa stærkt holde paa, at Paragrafen ikke faar en Affattelse, hvorved det